

ДЕМОКРАТСКА ПАРТИЈА НА СРБИТЕ ВО МАКЕДОНИЈА

Додека мазохистички уживаме во перверзното тонење на заедницата на европските држави во живиот песок на таканаречената контролирана криза, чија колатерална или намерна штета на еден или друг начин речиси сигурно ќе бидеме, државата и нејзините „мегафони“ затскривајќи се зад т.н. повисоки државни интереси се определија за молк. Ги оставија граѓаните како неми набљудувачи да треперат пред евентуалниот завршеток на големата валкана игра наречена „Преговори за идниот статус на Косово и Метохија„. Оваа јалова фраза сосема произволно уфрлена во Резолуцијата 1244 на СБ на ООН стана стапица и изговор на многу дипломати и новинари кои по службена должност или под принуда ги оспоруваат легалните права на Република Србија во однос на нејзината територија.

И тука нема ништо спорно, бидејќи изразувањето на став денеска е вистинска привилегија, но само за оние кои мислат исто. Значи за оние кои не мислат. Затоа можеби саркастично се повеќе се забележува приговорот дека интелектуалците и интелектуалниот ангажман денес се мислени именки и дека во некоја имагинарна енциклопедија која во иднина ќе биде пишувана, ќе биде забележано дека интелектуалецот е именка од машки род која настанала кон крајот на 19 век, во време на „аферата Драјфус“ и дека нејзин татко е таткото на интелектуалниот ангажман Емил Зола, но дека истата поради околностите во кои се одвиваше крајот на 20 и почетокот на 21 век исчезна од историската сцена.

И навистина слабиот ангажман и улулканоста во салонските благодети поприлично го разрушија самиот хабитус на интелектуалецот, па затоа на прв поглед навистина изгледа дека тие нема што да бараат на историската сцена на 21 век и дека какво било „обвинувам“ на еден Емил Зола нема никаква шанса во однос на голата сила, грамзивоста и искривоколчената свест. Но секој има право на своја борба.

Оној што верува дека големите светски играчи даваат туку така има проблем. Денеска ако не си заслужил нема да

добиеш, значи ќе мораш да се избориш. А дека заслужил некој друг, во нашиот случај јасно е како ден. Инаку ќе добиевме силна меѓународна поддршка и нашата северна граница кон Србија веќе ќе беше одбележана, а нашата меѓународна позиција зацементирана, нашето влегување во НАТО ќе беше завршена работа, ќе бевме малку поблиску до европското семејство на народите, а ставот дека ниту сме дел од проблемот ниту дел од решението на проблемот ќе го имаше своето вистинско, суштествено значење. Немаше да бидеме исправени пред бројни политички, економски и безбедносни проблеми, косовските лобисти ќе мораа да си ја свиткаат опашката и итно да се растрчаат по нов газда, каков што сигурно нема да најдат, ниту пак повторно ќе најдат ваква бавча за обработување... Но, направено е што е направено, пропуштено е што е пропуштено да се направи и затоа кога големата игра ќе заврши и кога секој од големите играчи ќе го собере својот плен, што друго ќе ни остане на нас, кутрите, освен како мршојадци да ги колвеме останките тешејки се дека, ете, барем сме ја сочувале државата. Со какви внатрешни односи и какво уредување не е битно.

Позицијата на САД во приказната за статусот на Косово и Метохија е сосема јасна, затоа приштинската делегација на преговори оди како на корзо или во шопинг, сметајќи дека „ветувањето“ што им е дадено никој нема да смее да го погази. Ваквото однесување и пристап кон преговорите би требало да биде добра наметка која ќе го сокрие нивниот третооделенски интелектуален и демократски капацитет. А и ако некој се обиде да го погази, тие веќе имаат разработена стратегија и искуство здобиено во герилските пресметки со српските воени сили, а го провежбаа тоа неколку пати и на територијата на РМ. Заканите дека истите методи овој пат ќе ги применат врз припадниците на меѓународните сили стационирани на КиМ согласно Резолуцијата 1244 навистина делуваат застрашувачки. Меѓутоа далеку од тоа дека САД и НАТО се плашат од косовските Албанци, ова повеќе се користи како дополнителен аргумент за притисок како врз Србија така и врз сојузниците на САД кои се колебаат и немаат верба во политиката на уривање на меѓународниот правен поредок. Ова е само уште еден од многуте изговори да се елиминира секоја одговорност кон историјата, уште еден чин на автоамнестија за неодговорноста од сопствените постапки. Сето ова произлегува од фактот дека САД станаа толку моќна воена, економска и политичка сила што сега им е

нормално да поставуваат барања за преуредување на светот согласно на сопствените интереси. Во реализација на овие барања се однесуваат безкрупно, ако не може „милом“, тогаш „силом“. Неверојатно, но вистинито. Ова го прават апсолутно не водејќи сметка дека тоа е мошне опасен пат по кој порано оделе сите големи сили кои се бореле за тој статус. Очигледно, за САД се потешко станува носењето на бремето кое го носи статусот „лидер на земјите од слободниот свет“.

Затоа и целиот преговарачки процес за статусот на Косово и Метохија се води така траљаво, помеѓу другото и затоа што не треба јасно да се види дека целиот процес претставува грубо кршење на темелните принципи на ООН, затоа што членството во оваа организација децидно подразбира гаранција на територијалниот интегритет и суверенитет, неповредливост на меѓународно признати граници и решавање на спорите со преговори.

Обидот на секој начин во СБ на ООН да се протурка Резолуција со која на директен начин ќе се прекрши Повелбата на ООН и ексклузивно на едно национално малцинство ќе му се подари држава која има свои корени во злосторствата од сите видови, всушност е обид за амнестија на повеќедеценискиот грабеж на српските имоти, узурпација на илјадници парцели земјоделско земјиште во сопственост на Србите, разурнување на недвижниот имот на Србите кој изнесува вкупно 58% од вкупната површина на недвижностите на КиМ, а тука се и српските побарувања од 11,6 милијарди долари имот на државата Србија, вклучувајќи го и имотот на Електростопанството на Србија проценет на околу 3 милијарди долари, а за криминалната приватизација на дел од тој имот во меѓувреме и да не зборуваме.

Опцијата која ја застапуваат екстремните албански лидери од КиМ подразбира неприфаќање на ништо и одбегнување на каков било компромис, поставување на крајни рокови и закани дека ќе дојде до ескалација на насилството во покраината. Пораката е јасна. Доволно бевме трпеливи, немојте да ја изневерите нашата доверба. Кои се тие кои и поставуваат услови на меѓународната заедница и врз основа на што? Само да ве потсетам дека на сегашниот победник на изборите за привремените институции на првите избори му беше забрането да учествува, на вторите не му дозволија да влезе во владата, а денес тој е во ситуација да прави влада.

Тоа е можеби една од најголемите грешки на западните сојузници, на кои им успеа низ процесот на политичка алхемија од воени злосторници да направат политички лидери.

Дали заканата на идниот премиер на привремените косовски институции, кој впрочем има само 10 % подршка од локалното население, ќе биде остварена? Дали привремените косовски институции ќе прогласат независност? Дали таа одлука ќе доведе до дестабилизација и радикализација на политичките состојби во регионот? Дали Вашингтон ќе се согласи со ваквите унилатерални одлуки или сето ова е само дел од заедничката игра?

Кога со речникот на политичкиот прагматизам би го преведувал зборот унилатерализам во конкретниот случај би рекол дека тоа значи поделба на диво на територијата на една држава со цунами кое слично на мартовските настани од 2004 година ќе ги исчисти преостанатите Срби од енklавите во кои што живеат, со обид да се допре најмногу до каде што се може и на таквиот етнички исчистен терен да се прогласи држава. Но дали Вашингтон ќе си го дозволи ова лукавство кое недвосмислено ќе доведе до геноцид пред будното око на севкупната светска јавност, посебно Русија и колкумина од европските креатори на косовската иднина би се согласиле да учествуваат во една ваква монтировка, со оглед на геноцидот кој оди во пакет со неа? Уште ако им појде од рака да ги вовлечат и меѓународните сили во покраината во евентуални судири, ЕУ директно или индиректно ќе биде принудена да учествува во геноцидот врз темелите на кои ќе биде создадена монструозна моноетничка парадржава надвор од системот на ООН на територијата на една европска држава на чие чело евидентно се наоѓа демократска власт, претседателот на државата и претседателот на владата на Србија се единствените изворно антикомунистички претседатели од сите земји во регионот.

Дали и како демократската власт ќе одговори на унилатерализмот на Приштина е прашање што ги интересира скоро сите. Но вистинското прашање дали некој смета дека унилатерализмот е ексклузивно право на Приштина? Како ќе објасните дека Албанците од КиМ не можат да бидат под минимална јурисдикција на демократски Белград, а во исто време Србите во КиМ да ги терате да живеат под власт на злосторници и криминалци? И што со ставот на званичен

Белград дека секое унилатерално признавање на српската покраина ќе го смета за непријателски акт?

Навистина сум во дилема, не знам зошто ова би ја загрижувало... на пример Данска.

Кога пишувам за вакви нешта признавам дека во мене постои страв од нови компликации во регионот и признавам дека можеби тој страв во мене е посилен од моите способности уште потрезвено да размислувам. Се повеќе станува јасно дека ова е игра на големите во која ние со нашите фрустрации на крајот ќе го извлечеме подебелиот крај.

Русија во овој миг, според американската агенција „Стратфор“, има дипломатска, економска и воена опција за решавањето на косовската криза. Дипломатското оружје на Русија е ветото во СБ на ООН, на економски план Европа е под притисок на затварање на славините на руските гасоводи кои зиме ја греат цела Европа, додека воениот фактор според нив е врзан за распоредување на руските трупи во Србија. Колку и овие анализи да се точни или произволни ми се чини дека зајакот лежи на друга страна. Имено една установа на американскиот Конгрес – „Оддел за енергија“ 1997 година пресметала дека во целиот свет постојат 26,2 милијарди тони нафта, а од тоа само 2,2 милијарди тони отпаѓа на целиот свет, а 24 милијарди тони од нафтените резерви се наоѓаат на подрачјето на Каспискиот басен, територија која некогаш ја поседуваше СССР, а денес или е во Русија или е блиску до неа. За другите природни богатства, посебно за резервите на гасот и неговото влијание врз светската економија и политика, најпознатите западни аналитичари предвидуваат до 2020 година Русија да стане супер моќна економска сила.

Во нашата република веќе подолго време за клучните прашања постои недостаток од политика во буквална смисла на зборот, па ни се случува за некои прашања таквиот недостаток на политика или немање став за некое одредено прашање после некое време да стане државна политика, тоа посебно се однесува на овој случај. Одговорот на прашањето за статусот на Косово и Метохија е едноставен: Косово и Метохија е дел на територијата на Србија. На научни основи овој факт не може да се оспори никогаш и никаде. На начелото на суверенитет на државите е заснована целата меѓународна заедница која е организирана во рамките на ООН (Член 2, став 1, од Повелбата на ООН).

Операционализацијата на повелбата на ООН во случајот на односите помеѓу Република Србија и Република Македонија согласно одговорот на поставеното пратеничко прашање од Владата на Република Македонија гласи, цитирам:

„За разлика од другите три граници на Република Македонија кои порано беа меѓународно призната граници, границата со Република Србија беше граница меѓу РМ и РС во рамките на поранешна Југославија. На 06 април 1996 година во Белград Р. Македонија и СРЈ, потпишаа спогодба за регулирање на односите и унапредување на соработката помеѓу РМ у СРЈ. Со спогодбата двете страни во членот 1 се договорија дека меѓусебно ќе се почитуваат како независни држави во рамките на своите меѓународни граници. РМ и СРЈ на 23 февруари 2001 година (под будното око на меѓународната заедница - моја забелешка) потпишаа Договор за делимитација на државната граница. Договорот е ратификуван и стапен во сила. Во тек е демаркацијата на граничната линија.“

Што се однесува до политичкото расположение на деловите на српскиот и албанскиот народ кој живее во РМ нема изненадување, секој на својата страна, провалијата која постои помеѓу нас е преголема, а едностраното решение би продуцирало уште поголем јаз. Но без оглед на се ние сме граѓани на РМ и делуваме во рамките на истиот уставно правен поредок кој би требало подеднакво да се однесува кон сите. Индикативно е расположението мнозинскиот македонски народ кој на неколку меродавни испитувања на јавното мислење во огромно мнозинство, дури 92%, од разни причини се противи на можната независност на српската покраина. Дали македонскиот народ реагира инстинктивно или праксата го научи дека апетитот на Албанците во регионот расте согласно на количеството изедена храна.

Ете во такви правни и политички околности РМ ќе треба да носи одлука. Дилемата е мошне едноставна. Дали ни треба компромисно решение кое ќе ги стабилизира политичките состојби и на елегантен начин ќе го вовлече регионот во европските структури или ќе се приклониме кон таканаречената политика „ќе ги следиме САД и ЕУ“ без оглед дали решенијата кои тие ги нудат продуцираат трајни непријателства и нестабилност? Изборот кој ќе го направи РМ веќе може да се види. Ние својата судбина целосно ја

ставивме во рацете на САД, но подзаборавивме дека САД во регионот се потпираат на албанскиот фактор, а од оној што слепо е заинтересиран само за сопствените интереси не можеш да очекуваш грижа за својата судбина освен ако не патиш од синдромот на автодеструкција.

Многумина ме прашуваат како понатаму и со чија помош? Со каква надеж? За оваа состојба можеби најприкладен одговор дал Владиката Његош кога рекол: „Нада нема права ни у кога до у Бога и у своје руке“.

Надежта во Господ последна умира, а дотогаш треба да се живее. Како? Со помош на сета своја историска памет, секако во согласност со правилата кои, како и сето останато во животот, не се случајни, без оглед дали се - за мир меѓу луѓето и добра волја - доволни.

П.С. Јавниот, особено пишан збор секогаш е добра шанса за спас од сопствениот духовен и морален пад, затоа DIXI ET SALVARE ANIMAM MEAM – реков и душата своја ја спасив.

Скопје, 03.12.2007.

Иван Стоилковиќ

Авторот е пратеник во Собранието на Р.М.

и претседател на Демократската партија на Србите во Р.М.